

Sygn. akt VI GC 366/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Anna Harmata

Protokolant: sekr. sądowy Małgorzata Florek

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2020 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.

przeciwko: K. L.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego K. L. na rzecz powoda Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. kwotę 107 853,00 zł (sto siedem tysięcy osiemset pięćdziesiąt trzy złote) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2.10.2019r. do dnia zapłaty – z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanego do nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w D., V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr : (...) do wysokości sumy hipoteki,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 16 210,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. przyznaje kuratorowi adwokatowi K. S. reprezentującemu nieznanego z miejsca pobytu pozwanego K. L. wynagrodzenie w kwocie 5.400,00 zł i poleca wypłacenie powyższej kwoty ze Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Rzeszowie).

Sygn. akt VI GC 366/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 listopada 2020r.

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. L. kwoty 107 853,00 wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty - z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanego do nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w D., V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr: (...); za zasądzeniem kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 26.03.2019 r. strona powodowa nabyła od Banku (...) S.A. wierzytelność wobec pozwanego z tytułu umowy (...) zawartej w dniu 22.05.2009 r. Według stanu na dzień 2.10.2019 r. wysokość zadłużenia wynosi łącznie 162 818,72 zł, w tym należność główna- 107 853, zł, odsetki – 54 504, 29 zł, - koszty 461,43 zł. Powyższa wierzytelność została zabezpieczona hipoteką umowną kaucyjną do kwoty 299 436,00 zł (poz. wpisu 3) ustanowioną na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w D., V Wydział Ksiąg

Wierzycyści prowadzi księgę wieczystą nr: (...). Przedmiotowe wierzytelności trafiły do (...) S.A. (obecna nazwa: (...) Bank (...) S.A.) w wyniku podziału i przeniesienia części majątku (...) Bank (...) S.A. - tj. ogólnego następcy prawnego (...) S.A., będącego ogólnym następcą prawnym (...) S.A. Oddział w Polsce. Brak spłaty zobowiązania skutkowało wystawieniem przez wierzyciela pierwotnego w dniu 16.06.2015 r. bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) /15. Następnie, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w R. Wydziale V Gospodarczym postanowieniem z dnia 24.07.2015 r. nadał w/w tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności w sprawie o sygn. akt V GCo 442/15. Powód powołał treść art. 65 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku - o księgach wieczystych i hipotece. Wobec podzielnosci zobowiązania pozwanego, zgodnie z art. 379 § 2 kodeksu cywilnego strona powodowa dochodziła wniesionym pozwem części wymagalnej wierzytelności tj. kwoty 107 853,00 tytułem należności głównej (kapitału).

Postanowieniem z dnia 5 maja 2020r. Sąd ustanowił kuratora dla pozwanego K. L. nieznanego z miejsca pobytu do reprezentowania go w niniejszym postępowaniu.

W odpowiedzi na pozew kurator reprezentujący pozwanego wniósł o oddalenie w powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki, bądź też w razie uwzględnienia powództwa od Skarbu Państwa, kosztów wynagrodzenia na rzecz kuratora.

W uzasadnieniu zarzucił, iż zdecydowanie większa część dokumentów została złożona w formie kopii niepoświadczonych za zgodność z oryginałem, co wobec treści art. 129 § 2 kpc czyni koniecznym oddalenie wszystkich wniosków dowodowych Powódki z dokumentów przedłożonych dotychczas za pozwem, które to nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem przez uprawnioną osobę. Ponadto podniósł zarzut braku legitymacji czynnej Powódki, skoro Powódka nie udowodniła swojej legitymacji czynnej, w braku wykazania faktu nabycia przez Powódkę dochodzonej od Pozwanego wierzytelności. Strona pozwana powołując art. 509 kc i 511 kc , art. 6 kc i art. 232 kpc wskazała, że Powódka chcąc skutecznie dochodzić w przedmiotowej sprawie swoich roszczeń powinna wykazać, że dołączona umowa przelewu wierzytelności dotyczy osoby Pozwanego. Przedstawiony na powyższą okoliczność dowód w postaci załącznika nr 1 do Oświadczenia z dnia 09.05.2019 r. i załącznika nr 1 do Aneksu Aktualizującego z dnia 26.04.2019 uzupełniający Załącznik nr 1 do Umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 26.03.2019 r. zawartej pomiędzy (...) S. A. z Prokura (...) Wierzytelności Banku nie spełnia przesłanek z art. 511 kc, niniejsze dokumenty nie zostały podpisane, dlatego też mogą stanowić jedynie dokument prywatny Powódki. Umowa przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 26 marca 2019 r. zawarta przez Powódkę z Bankiem (...) S. A. z siedzibą w W. ma charakter ramowy, natomiast wspomniane załączniki, rzekomo załączniki do niniejszej umowy - co neguje Pozwany, na których to w części nie wymieniono nawet imienia i nazwiska Pozwanego (treść wydruku zatytułowanego załącznik nr 1 do Oświadczenia z dnia 09.05.2019 r.), rzekomy stan zadłużenia oraz numer umowy i rodzaj kredytu, stanowią jedynie wydruk komputerowy, które to wydruki w sposób oczywisty nie mają mocy dokumentu, a tym bardziej nie stanowią pisma stwierdzającego przeniesienie wierzytelności na powodową Spółkę, ponadto niniejsze wydruki nie identyfikują jednoznacznie osoby kredytobiorcy ani nie konkretyzuje wierzytelności. Powódka na wykazanie żądania pozwu dołączyła jedynie niepoświadczone kserokopie większości dokumentów, w tym w szczególności umowy kredytowej, nie sposób więc uznać, iż wykazała w obecnym postępowaniu dokumentem urzędowym lub prywatnym w ogóle fakt zawarcia przez Pozwanego umowy kredytowej dotyczącej się dochodzonej wierzytelności. Dochodzona przez Powódkę wierzytelność tyczy się umowy kredytowej (...) zawartej w dniu 22 maja 2009 r. rzekomo przez Pozwanego z bankiem (...) S. A. Jednakże w dokumentacji dołączonej do pozwu brak jest dokumentów przedstawiających przejście przedmiotowej wierzytelności ze wspomnianego banku (...) S. A. na rzecz Powódki czy też dalszych podmiotów przez nią powoływanych.

Strona pozwana podniosła również zarzut przedawnienia. Bankowy tytuł egzekucyjny, na jakim to swoje roszczenie opiera Powódka, nie ma mocy wiążącej orzeczenia sądowego ani nie stwarza stanu powagi rzeczy osądzonej. Na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego może być prowadzona jedynie egzekucja wierzytelności bankowej i tylko na rzecz banku, po nadaniu na jego rzecz sądowej klauzuli wykonalności. Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza niebędącego bankiem. Dlatego też w przedmiotowej sprawie wskazać można jako najpóźniejszą datę ewentualnej wymagalności dochodzonego roszczenia, tj. datę wystawienia bankowego tytułu

egzekucyjnego dołączonego do pozwu tj. 16 czerwca 2015 r., z uwagi na co roszczenie dochodzone przez Powódkę wobec Pozwanego jest przedawnione, a nie przerwała go skutecznie dla Powódki żadna czynność przeprowadzona przez sądem. Nadto nadmienić należy, iż z uwagi na niepoświadczenie za zgodność z oryginałem, o czym mowa była powyżej, wspomnianego bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 16 czerwca 2015 r., data ewentualnej wymagalności dochodzonego przez Powódkę roszczenia będzie jeszcze późniejsza, prawdopodobnie zbieżna z datą zawarcia umowy kredytowej z dnia 25 maja 2009 r., która to również została przedłożona w ślad za pozwem jedynie w formie nie stanowiącej dowodu kserokopii, z uwagi na co również jest negowana w imieniu Pozwanego w zakresie rzekomego faktu jej zawarcia, przy czym samego złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności nie można uznać za czynność przedsięwziętą bezpośrednio w celu zaspokojenia roszczenia, gdyż nie może ona doprowadzić do tego zaspokojenia. Dlatego też w przypadku uznania, iż dołączoną do pozwu umowę kredytową faktycznie zawarł Pozwany, bieg przedawnienia w sprawie zaczął się najpóźniej za datą jej zawarcia tj. w dniu 25 maja 2009 r. Nadto bieg przedawnienia nie został skutecznie ani razu przerwany, dlatego też bazując na zaoferowanych przez Powódkę dokumentach należy dojść do przeświadczenia, iż przedmiotowe roszczenie było przedawnione już 26 maja 2012 r.

W ustosunkowaniu się do powyższego pismem procesowym z dnia 3.08.2020r. powód podtrzymał żądania pozwu. Odnosząc się do zarzutu braku legitymacji czynnej powoda co do nabycia wierzytelności wskazał, że wraz z pozwem przedłożony został odpis zwykły księgi wieczystej - (...). Z treści wskazanej księgi wieczystej wynika, iż hipoteka umowna kaucyjna, zabezpieczająca wierzytelność pieniężną z umowy kredytu NR (...) została przeniesiona na rzecz strony powodowej - Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., w tym zakresie powód powołał art. 79 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece hipoteka oraz art. 3 ust. 1 tej ustawy wskazując, że jeżeli strona powodowa została wpisana do ksiąg wieczystych jako wierzyciel hipoteczny, to musiała skutecznie nabyć wierzytelność, która hipoteka zabezpieczała. Wpis ten nie może być kwestionowany w ramach niniejszego postępowania. Ponadto powód wskazał, że fakt skutecznego nabycia wierzytelności względem strony pozwanej można ustalić na podstawie innych niewątpliwych okoliczności. Zawarcie umowy sprzedaży wierzytelności wiązało się z przekazaniem przez zbywcę na rzecz nabywcy dokumentacji potwierdzającej istnienie wierzytelności, a także danych dłużników. Strona powodowa dysponuje dokumentacją związaną z zawartą przez stronę pozwaną umową, posiada informacje odnośnie toczącego się wcześniej postępowania egzekucyjnego, dysponuje szczegółowymi danymi osobowymi pozwanych czy wreszcie przedłożeniem potwierdzenia zapłaty ceny z umowy przelewu. Okoliczności te, w połączeniu z faktem, iż strona powodowa zajmuje się w sposób profesjonalny nabywaniem wierzytelności, a także w świetle dotychczas powołanych dowodów, prowadzi do wniosku, że strona powodowa skutecznie nabyła od Banku (...) S.A. wierzytelność wobec pozwanego z tytułu umowy NR (...). Przedmiotowa wierzytelność trafiła do (...) S.A. (obecna nazwa: (...) Bank (...) S.A.) w wyniku podziału i przeniesienia części majątku (...) Bank (...) S.A. - tj. ogólnego następcy prawnego (...) S.A., będącego ogólnym następcą prawnym (...) S.A. Oddział w Polsce. Wraz z pozwem strona powodowa przedłożyła poświadczony za zgodność z oryginałem odpis umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 26.03.2019 r. wraz z wyciągiem z wykazu wierzytelności. Już z przedmiotowego dokumentu wynika w sposób jednoznaczny, że umowa sprzedaży wierzytelności, obejmowała również wierzytelność pieniężną przysługującą cedentowi względem strony pozwanej. W treści wykazu wierzytelności w sposób precyzyjny wskazano dane pozwalające na identyfikację wierzytelności. Stanowi on część całego aktu notarialnego, a jego wielkość została ograniczona ze względu na obszerność oraz ochronę danych osobowych, tajemnicy przedsiębiorstwa czy poniekąd tajemnicy bankowej.

Odnosząc się do zarzutu w zakresie mocy dowodowej kopii i wydruków powód wskazał, że KPC nie przewiduje zamkniętego katalogu środków dowodowych. Choć nie są one dokumentami, to mogą być źródłem wiadomości tak o istnieniu dokumentów, jak i o ich treści. Nie są one wprawdzie bezpośrednimi dowodami z dokumentów, ale mogą zostać uznane za dowody pośrednie świadczące o istnieniu i treści dokumentów. Skoro KPC nie formułuje zamkniętego katalogu dowodów (tj. w procedurze cywilnej nie obowiązuje zasada numerus clausus środków dowodowych) - kserokopie są objęte prawnokarną ochroną - to nie ma podstaw aby odmówić mocy dowodowej zaoferowanym przez powoda kserokopiom jako dowodom z art. 309 KPC. Tym bardziej, że w kserokopii przedłożono wyłącznie pojedyncze dowody.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia powód powołał treść art. 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece wskazując, że zarzut kuratora dotyczący przedawnienia nie ma znaczenia dla sprawy.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 22.05.2009r. K. L. oraz (...) SA zawarły umowę kredytu obrotowego nr (...) na kwotę 149 718 zł na warunkach określonych niniejszą umową, ustalając procentowanie, koszty i sposób spłaty kredytu oraz zabezpieczenie w postaci hipoteki kaucyjnej do kwoty 299 436 zł.

Wierzytelność wobec K. L. z tytułu umowy (...) zawartej w dniu 22.05.2009 r. stała się wierzytelnością (...) S.A. (obecna nazwa: (...) Bank (...) S.A.) w wyniku podziału i przeniesienia części majątku (...) Bank (...) S.A. - tj. ogólnego następcy prawnego (...) S.A., będącego ogólnym następcą prawnym (...) S.A. Oddział w Polsce.

W dniu 16.06.2015r. (...) SA wystawił bankowy tytuł wykonawczy określający jako dłużnika K. L. z tytułu w/w umowy na kwotę : 107 853 zł tytułem kwoty kapitału, 7988, 61 zł tytułem odsetek umownych, 13 518, 57 zł tytułem odsetek za opóźnienie w spłacie kredytu oraz 600 zł tytułem naliczonych opłat zgodnie z regulaminem.

Postanowieniem z dnia 24.07.2015r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w R. Wydziale V Gospodarczym nadał w/w tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności w sprawie o sygn. akt V GCo 442/15

W dniu 26.03.2019r. na podstawie umowy przelewu wierzytelności Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycji Zamknięty we W. nabył od Banku (...) S.A. wierzytelność wobec K. L. z tytułu umowy (...) zawartej w dniu 22.05.2009 r.

W dniu 2.10.2019r. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycji Zamknięty we W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu Sekurytyzacyjnego, w którym stwierdzono, że według stanu na dzień 2.10.2019 r. wysokość zadłużenia pozwanego wynosiła łącznie 162 818,72 zł, w tym : - należność główna – 107 853 zł, odsetki – 54 504, 29 zł, - koszty – 461, 43 zł.

Powyższa wierzytelność została zabezpieczona: hipoteką umowną kaucyjną do kwoty 299 436,00 zł (poz. wpisu 3) ustanowioną na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w D., V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr: (...) na rzecz banku (...) SA w W., a następnie na rzecz powodowego Funduszu.

Stan zadłużenia pozwanego z w/w umowy w zakresie należności głównej wynosił 107 853 zł, należność ta nie została przez pozwanego spłacona.

Powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty, zakreślony w wezwaniu termin upłynął bezskutecznie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dokumentów, wydruków i kopii dokumentów: wydruk zwykły księgi wieczystej nr (...) k. 136-140, umowa przelewu wierzytelności z 26.03.2019 r. wraz z wyciągiem z wykazu i pełnomocnictwem k. 12 – 42, potwierdzenie zapłaty ceny za wierzytelność k. 44, kopia (...) nr (...) /15 z dnia 16.06.2015 r., kopia wyciągu z ksiąg bankowych nr (...) z dnia 24.04.2019r. k. 150, umowa (...) z dnia 22.05.2009 r. k.244 – 246, wyciąg z ksiąg rachunkowych strony powodowej Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. k. 11, postanowienie Sądu Rejonowego dla M. z dnia 23.09.2011r. k. 43, odpis z KRS nr (...) dot. (...) k. 51- 53 odpis z (...) Bank (...) S.A k. 55-85., odpis pełny (...) SA k. 86 - 91, odpis Bank (...) SA k. 92-134, kopia (...) Bank (...) SA z dnia 16.06.2015r. k 147, kopia postanowienia Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym w R. Wydziale V Gospodarczym z dnia 24.07.2015r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności sygn. akt V GCo 442/15 k. 148 149. wezwanie do zapłaty z dnia 29.08.2019 r. wraz z potwierdzeniem nadania k. 151.

Dowody te były wiarygodne jako spójne i tworzącą logiczną całość. Część z nich, stanowiąc dokument urzędowy stanowiło dowód na okoliczność tego co w nich stwierdzone, co do pozostałych brak było podstaw dla zakwestionowania, iż odzwierciedlały rzeczywisty stan rzeczy. W poczet dowodów Sąd zaliczył również wydruki

stanowiące tzw. inny środek dowodowy, jak również kopie dokumentów, co do których powód wyjaśnił powody dla których nie mógł ich przedstawić w oryginale.

Sąd zważył co następuje :

Powód żądaniem pozwu objął kwotę 107 853 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu - z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanego do nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w D., V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr: (...). W/w kwota stanowiła należność główną z zawartej w dniu 22.05.2009r. pomiędzy K. L., (...) SA umowy kredytu obrotowego nr (...) na kwotę 149 718 zł.

Powód był legitymowany czynnie do dochodzenia w/w kwoty.

Po pierwsze wskazać należy, że wraz z pozwem przedłożony został odpis zwykły księgi wieczystej - (...), z której to treści wynikało, iż hipoteka umowna kaucyjna, zabezpieczająca wierzytelność pieniężną z umowy kredytu NR (...) została przeniesiona na rzecz strony powodowej - Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.. Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 79 ust 2 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece hipoteka nie może zostać przeniesiona bez wierzytelności, którą zabezpiecza. Stosownie do treści art. 3 ust. 1 w / w ustawy - domniemywa się, że prawo ujawnione w księdze wieczystej jest wpisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym. Stosownie do treści art. 79 ust. 1 w/w ustawy wpis zmiany wierzyciela hipotecznego ma charakter konstytutywny. Jeżeli zatem strona powodowa została wpisana do ksiąg wieczystych jako wierzyciel hipoteczny, to należy z niniejszego wywieść, iż nabyła przedmiotową wierzytelność, którą hipoteka zabezpieczała.

Po drugie analiza dowodów w postaci wydruków z KRS dot. (...), odpisu z (...) Bank (...) S.A., odpisu (...), odpisu Bank (...) SA pozwoliła na potwierdzenie kolejno następujących wierzycieli przedmiotowej wierzytelności. Umowa kredytu z której wynikała przedmiotowa wierzytelność została zawarta z (...) S.A. Oddział w Polsce, którego ogólnym następcą był (...) S.A., którego ogólnym następcą był (...) Bank (...) S.A., który następnie uległ podziałowi i przeniesieniu części majątku do (...) S.A. (obecna nazwa: (...) Bank (...) S.A.) Przedłożone do akt wydruki zgodnie z ich treścią stanowiły informację odpowiadającą odpisowi pełnemu z Rejestru Przedsiębiorców. Cesja przedmiotowej wierzytelności pomiędzy Bankiem (...) S.A., a powodem wynikała natomiast z umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 26 marca 2019r. przedłożonej do akt sprawy w odpisie potwierdzonym za zgodność z oryginałem przez ustanowionego w sprawie radcę prawnego. Z przedłożonej umowy z dnia 26 marca 2019r. wynikało w sposób jednoznaczny, że umowa sprzedaży wierzytelności, obejmowała również wierzytelność pieniężną przysługującą cedentowi względem strony pozwanej. W treści wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do Umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 26 marca 2019 r oraz w treści załącznik nr 1 do oświadczenia z dnia 9 maja 2019 r. w sposób precyzyjny wskazano dane pozwalające na identyfikację wierzytelności. Wykaz ten stanowi część całego aktu notarialnego, a fakt przedłożenia go w części dotyczącej pozwanego był uzasadniony podnoszoną przez powoda argumentacją tj. obszernością oraz ochroną danych osobowych innych dłużników. Dodać również należy, że w/w dokumenty zostały podpisane, każdorazowo w dolnym prawym rogu karty. Dodatkową każdą kartę opatrzone pieczęciami i podpisami notariuszy (prawy bok każdej karty).

Dokumenty te zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego. Stosownie do treści art. 129 par. 2 kpc zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego radcą prawnym. Tym samym w/w dokument spełniał wymagane kryteria, jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw dla zastosowania 129 par. 4 kpc, w sprawie nie zachodziły uzasadniające jego zastosowanie okoliczności bowiem nie było podstaw by kwestionować prawidłowość stwierdzenia przez radcę prawnego zgodności z oryginałem potwierdzanego dokumentu.

Reasumując powód wykazał legitymację czynną w procesie, wykazał również zasadność roszczenia co do wysokości.

Powód dochodził kwoty 107 853 zł. – tj. należności głównej. Umowa kredytu została zawarta na kwotę 149 718 zł. Kwota zadłużenia co do należności głównej wynikała z wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z

dnia 2.10.2019r. (oryginał dokumentu). Przedmiotowa kwota znajdowała odzwierciedlenie w wykazie stanowiącym załącznik nr 1 do Umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 26 marca 2019 r oraz w treści załącznika nr 1 do oświadczenia z dnia 9 maja 2019 r. (odpisy potwierdzone za zgodność z oryginałem) jak również w treści bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 16.06.2015r. (...) Bank (...) S.A., co do którego postanowieniem z dnia 24.07.2015r. Sąd Rejonowy w R. nadał klauzulę wykonalności. Znajdowała również odzwierciedlenie w wyciągu z ksiąg bankowych (...) z dnia 24.04.2019r. Pozwany nie wykazał, aby należność wynikająca z umowy kredytu w w/w kwocie została zapłacona. Wprawdzie bankowy tytuł i wyciąg zostały przedstawione w kopiach jednak powód wyjaśnił przyczyny nie przedstawienia ich w formie oryginału dokumentu . W tej mierze Sąd podzielił również stanowisko Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wyrażone w wyroku z dnia 22 lutego 2019 r., I AGa 367/18, iż przepisy Kodeksu postępowania cywilnego co do zasady nie zawierają zamkniętego katalogu środków, dowodowych i jedynie wyjątkowo formułują zakaz dopuszczania lub korzystania z niektórych środków dowodowych albo nakazują udowodnienie określonych okoliczności wyłącznie za pomocą niektórych rodzajów dowodów. Nie odnosi się to jednak z pewnością do generalnego zakazu korzystania z kserokopii dokumentów. Zauważyć zwłaszcza wypada, że chociaż niewątpliwie nie są one dokumentami, to bezsprzecznie mogą być źródłem wiadomości tak o istnieniu dokumentów, jak i o ich treści. Inaczej mówiąc, nie są one wprawdzie bezpośrednimi dowodami z dokumentów, ale mogą zostać uznane za dowody pośrednie świadczące o istnieniu i treści dokumentów. W pewnym sensie można tutaj dopatrzeć się podobieństwa do rozróżnienia między świadkami naoczными a świadkami ze słyszenia, ponieważ chociaż kserokopia nie jest dokumentem lub jego odpisem, niemniej pośrednio może służyć do ustalenia, że dokument istnieje i jaką ma treść. (...) . KPC nie formułuje zasady zamkniętego katalogu dowodów w obecnym stanie prawnym nie można bezkrytycznie powtarzać poglądów, wyrażanych w orzecznictwie - na które powoływał się Sąd pierwszej instancji w ślad za pozwaną - w latach dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku lub na początku obecnego wieku, ale przed dodaniem art. 243(1) k.p.c. i przed nowelizacją art. 308 k.p.c., ponieważ poglądy te nie uwzględniają charakteru kserokopii jako odrębnego środka dowodowego i niezasadnie nawiązują do próby zrównania jej z dowodami z dokumentów. Zwrócić trzeba przy tym uwagę, że generalnie powyższe poglądy odnosiły się do takich wypadków, zwłaszcza w postępowaniach szczególnych, w których wymagane było wykazanie zasadności roszczenia lub innych okoliczności wyłącznie dowodami z dokumentów urzędowych lub prywatnych (ich oryginałami lub uwierzytelnionymi odpisami) (...) W pozostałych wypadkach nie ma przeszkód do posługiwania się w celach dowodowych takimi (tj. niepoświadczonymi za zgodność z oryginałem) kserokopiami dokumentów, które wprawdzie nie są dokumentami lub ich odpisami, ale są dopuszczalne jako odrębny rodzaj środka dowodowego, który jedynie pośrednio może służyć do ustalenia faktu istnienia dokumentu i jego treści.

Mając na uwadze, iż zgodnie z dyspozycją art. 65 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku - o księgach wieczystych i hipotece, w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności można nieruchomości obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości pozwany, jako właściciel nieruchomości obciążonej hipoteką na rzecz powoda, ponosi odpowiedzialność jako dłużnik rzeczowy.

Sąd nie podzielił również zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia. Podkreślić należy, iż powód w niniejszej sprawie dochodził należności zabezpieczonej hipoteką w stosunku do dłużnika hipotecznego. Stosownie do treści art. 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnień wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Stąd też zarzut przedawnienia nie odniósł zamierzonego skutku.

Stąd też Sąd orzekł jak w sentencji na mocy w/w norm prawnych, o kosztach orzekając stosownie do wyniku sporu . Na koszty te złożyły się koszty zastępstwa procesowego – 5400 zł, 17 opłata skarbową od pełnomocnictwa, 5400 zł tytułem poniesionego kosztu wynagrodzenia kuratora oraz 5 393 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu.

Sąd przyznał również kuratorowi kwotę 5400 zł tytułem wynagrodzenia stosownie do par. 1 pkt 3 rozp. MS z dnia 9 marca 2018r. zważywszy na udział kuratora w rozprawie oraz stopień zawiloci sprawy przekładający się na nakład pracy kuratora znajdujący odzwierciedlenie w odpowiedzi na pozew i wartość przedmiotu sporu.